

Bodor Ádám: A télapó felesége

2009 augusztus 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Dato Maharadze, agronómus egy Kutaiszi közeli teaültetvényen, útban tapasztalatcserére a harasztosi kollektív gazdaság hagymatermesztõ részlege felé, fagyos téli estén szállt le a kocsárdi állomáson. Mivel senki nem várta, a leszállók többségét követve õ is betért az állomási restibe.

Babfõzelék, sör, pálinka és pörkölt csicseriborsóból fõzött kávé illata keveredett a közeli illemhely szagával. Dato Maharadze nem is a szimatának engedve indult: az önkiszolgáló pult végében ugyanis megpillantotta a fehér kávéscsészéket. Beállt a sorba, a hatalmas, ragacsos pléhtálcát végigcsúsztatta a tálaló sínen, és amikor a kávé elé ért, leemelt egy csészével, majd helyet foglalt egy asztalnál.

A peron felõli ajtó nemsokára kinyílt, majd az elõtér lengõajtaja is: a télapó lépett a terembe. Szerényen törte át magát az asztalok között, nem volt nála batyu, nem hozott magával semmit, mint ahogy ez elvárható lett volna tõle, hanem beállt az italmérés ablaka elé a sorba. Néhány perc múlva két teli vizespohárral fordult a terem felé. Megpillantotta asztalánál magányosan ülõ Dato Maharadzét, odabólintott neki és mellé telepedett.

A két pohárban áttetszõ ital volt, egyik telve apró légbuborékkal, a másik nem. A télapó hol egyikbõl, hol másikból fölváltva kortyolgatott. Gyönge vászonból fércelt csuklyás köpenyét nem vetette le, bajuszát, szakállát sem, ezért miközben ivott, a vatta is megszívta magát a kétféle folyadékkal. Csak egy drótkarikát csapott az asztalra, amelyen borítékolt sorsjegyek fityegtek. Öltözékét nem kímélve könyökölt a szennyes, lyukas abroszon, morzsába, elhullott rizsszemek, ragacsos, nedves foltok között. Egy szomszédos asztalnál káposztás palacsintát ettek, csámcsogásuk odahallatszott, közben a többi asztalokról kazettofonokból más és más zene szólt. Valahol Barry White énekelt.

Mire Dato Maharadze kihörpintette kávéját, és a csicseriborsó üledékét bámulva forgatta üres csészéjét maga elõtt, már hárman ültek az asztalnál. A harmadik egy egyszerû ruházatú asszony, kicsit drappos, lapos arcú asszony volt, ravaszkás orra talán kissé hosszabb a kelleténél. De a Dato Maharadzéé sem volt rövid. Az asszony is két pohárral telepedett melléjük, a télapó könyökét érintve könyökölt az asztalra, a drótkarika közepébe. A télapó közben bal kezét az asztal alatt, az abrosz függönyétõl félig takarva az asszony ölébe ejtett. Ott is hagyta.

Az asszony halkan beszélt. Elmondta, nagyon, nagyon jó hírei vannak. A délelõtt folyamán sikerült még kilenc darab szenesvasalót szereznie, méghozzá potom semmiségért. Kettõt Alvincen, nem kevesebb mint hetet pedig Miriszlón. Ezzel most már összesen tizenhétre emelkedett a tulajdonukban lévõ szenesvasalók száma, sõt, az Aranyosgyéresrõl beígért példányokat is beleszámítva, huszonkilencre. Akkor most már nincs más hátra, mint e tárgyak mielõbbi értékesítése, természetesen olyan területen, ahol már igen régóta villanyvasalót használnak, ezért e modern háztartási eszköz kivénhedt, hasznavehetetlen õsét pénzt nem kímélve vásárolják. Gondot esetleg a szállítás jelenthet, ezek az ócska szenesvasalók ugyanis rettenetesen nehezek.

A bizalmas beszélgetésbõl, a könyökök, kezek, térdek érintésébõl bárki joggal gyaníthatta, harmadikként a télapó élettársa ült az asztalhoz. Télanyó. De Dato Maharadze kartvél anyanyelvén kívül csak oroszul értett, ezért a szenesvasaló-piac élénkülése tekintetében tájékozatlan maradt. Annyit azért õ is megsejtett, hogy egy ilyen megközelíthetetlennek vélt földöntúli férfiú, ha fölhajt egy jó vizespohárnyi erõset, elgémberedett mancsát ott melegíti, ahol a legjobban esik.

www.ketezer.hu

Ajánló